

דווקא משום שאינה מתקשה לצייר, ביקשה ורד נחמני לנהל דו-שיח עם צילום. המדיום הטכני מציע לה אפשרות לשלוט בדימוי ולהיזכר בו באופן מתמיד. בה בעת מתפתח תהליך התואם ממילא את כוונותיה של האמנית: היא משתמשת בידה המציירת כסורק הממשש את הנתון, חלק אחר חלק, וכך הופך אותו לציור. הרצף הציורי נעלם, וניתן להתבונן בחלקיו כבציור מופשט. כלל הציור עשוי עתה כמעשה טלאים, פרקים-פרקים. במובן זה מוותרת נחמני על שכבות הצבע השקופות-כמעט הנמשכות זו על גבי זו, ומסתפקת בהנחת צבע לצד צבע. היא תופסת את התמונה כרשת, ומחזקת את עמדתה זו באמצעות שימוש במוטיבים גשמיים, כגון גדרות או עלווה. בנוסף לכך היא מבתרת את התמונה למשטחים אחידים. ניתן לקרוא מחוות אלו באופן מטאפורי: אף שהעולם הנראה נדמה לנו מוכר וידוע, הוא אינו נעשה בר-תפישה באמצעות זיהוי חוזר, אלא כתוצאה מיחסי גומלין המתקיימים בין הבחנה, זיכרון ודמיון. איכויות אלה מגיעות לשיאן בטרופטיכון ארוטיקה (2002): סריג במבוק ממלא כמעט את כל שטח התמונה, ורק מבעד לחרכים הצרים שבינות לקני הבמבוק נפרשת התמונה במלוא עומקה. בה במידה שהמוטיב העצמי נעשה בר תפישה, כך הוא שב וחומק. אופן ציור זה מתייחס ליצירתו המוקדמת של הצייר אדוארד וויארד (Vuillard) שנחמני מוקירה במיוחד. בסדרת התמונות האחרונה שלה, חלק א': תת-ההכרה נפתחת כמו מניפה (המשפט הפותח את קובץ שיריה של המשוררת יונה וולך), עובדת נחמני לראשונה על רקע עשוי עץ. במהלך העבודה גילתה שאפשר להשתמש במרקם העץ באותה מידת הצלחה כמו בצבעים: העץ יכול להחליף את הנחת הצבעים המופשטת, אך בנוכחותם של מוטיבים גשמיים אפשר לקרוא אותו גם באופן גשמי. הדמות הראשית מבחינה נושאת מעוגנת בתוך סבך פרחים שופע ומופיעה כמטאפורה. היא אינה גשמית באמת, אלא בבחינת צל של דמות נשית. צעד אחר צעד היא משלימה תנועה של כריעה – מחווה המסמנת, אולי, שינוי בעמדתה כלפי החיים. במובן זה היא אף עשויה לרמוז על שינוי במלאכת הציור עצמה.